

Αριθμός απόφασης: 138 /2014

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Ελένη Ρόκκου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, η οποία ορίσθηκε από την Προϊσταμένη του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 13^η Ιανουαρίου 2014 για να δικάσει την υπόθεση :

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ : αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ / ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της Δικηγόρου του Δ.Σ. Χαλκιδικής Γεωργίου Λαγάνη ΑΜ 85, ο οποίος κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ : 1)

κατοίκου

2)

κατοίκου

3)

κατοίκου

4)

του

κατοίκου

που δεν παραστάθηκαν.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 12.8.2013 αίτησή της, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 1504/455/4.9.2013 και προσδιορίσθηκε για την παραπάνω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της αιτούσας, αφού ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του, ζήτησε να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της

αιτούσας, πριν την έναρξη της προφορικής συζήτησης της υπόθεσης, η οποία επισημειώθηκε στο δικόγραφο της αιτήσεως, δηλώθηκε η παραίτηση εκ του δικογράφου ως προς τους 1ο, 2ο και 4ο των καθ'ών. Ως προς αυτούς η αίτηση πρέπει να θεωρηθεί ως μη ασκηθείσα (άρθρα 294, 295, 297 ΚΠολΔ).

Από την υπ' αριθ. 2056/6-9-2013 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου

προκύπτει ότι επικυρωμένο ακριβές αντίγραφο της κρινομένης αιτήσεως με κλήση για συζήτηση για τη δικάσιμο της 4-11-2013, επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στον 3ο των καθ'ών, ο οποίος παρέστη δια πληρεξουσίου δικηγόρου και ζήτησε την αναβολή της συζήτησης. Το Δικαστήριο ανέβαλε τη συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία δεν παραστάθηκε, όταν εκφωνήθηκε η υπόθεση από το οικείο έκθεμα και με τη σχετική της σειρά και πρέπει να δικαστεί ερήμην. Η διαδικασία ωστόσο προχωρεί σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (ΤΖΙΦΡΑΣ Ασφαλιστικά Μέτρα Έκδ. 1980 σελ. 43).

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που

ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρουμένης, κατ' άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίας του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων, εύλογη και ενιαία αμοιβή, η οποία, περαιτέρω, καταβάλλεται εξ ημισείας, μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών και αφ' ετέρου των παραγωγών (ΕφΘεσ 2187/2008 α' δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179). Από την τελευταία αναφερόμενη διάταξη σαφώς προκύπτει ότι αναγκαίο περιεχόμενο του δημόσιου χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίας του ραδιοτηλεοπτικού έργου είναι να καθίσταται το τελευταίο, με ενέργεια του λήπτη του, προσιτό σε «κοινό» δηλαδή σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους. Εξάλλου, στην έννοια της προσιτότητας περιλαμβάνεται, πλην των ανωτέρω στοιχείων, προεχόντως και μία σχέση επικοινωνίας μεταξύ του προσώπου που καθιστά το έργο προσιτό στο κοινό και των περαιτέρω ληπτών του. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των καλλιτεχνών που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της ανατίθεται υποχρεωτικά εκ του νόμου στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι

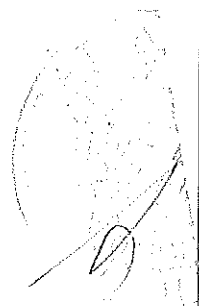
οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ίδιου νόμου, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας στους δικαιούχους τον, κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1Β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί του ύψους της εύλογης αμοιβής, το τελευταίο, όπως εξάλλου και οι όροι πληρωμής της αμοιβής, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο (ΕφΘεσ 2187/2008 ο.π., ΕφΑθ 3058/2005 ο.π., ΕφΑθ 1388/2000 ΕΛΔνη 2000.1411). Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη

διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των συναφών, ως κατωτέρω, Κοινοτικών οδηγιών, συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών, που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου, για το οποίο εφαρμόζονται οι περί ασφαλιστικών μέτρων διατάξεις του Κ.Πολ.Δ.. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη υπόθεση 245/00/6-2-2003 (Αρμ ΝΣΤ.1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad det Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και

NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασεως) με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωτογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείπει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, "υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωτογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωτογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικά το εν λόγω φωτογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις" και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής "αναλύεται, ιδίως, εν όψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών". Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών δικαιούχων. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (ΕφΘεσ 2187/2008 ο.π.). Επίσης, η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων αλλοδαπών δικαιούχων, προβλέπεται με τις διατάξεις των άρθρων 2, 3 περ. α, 4, 5 παρ. 2, 7, 8 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης, της 26.10.1961, «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωτογραφημάτων και των οργανισμών

ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε, την 30.6.1992, με το ν. 2054/1992 και, από τη θέση της σε ισχύ (την 6.1.1993), αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διάταξης του νόμου (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος). Η προστασία που παρέχεται, μέσω των κανόνων της παραπάνω Σύμβασης, είναι αυτή που προβλέπεται από το εσωτερικό δίκαιο του κάθε κράτους- μέλους, που έχει κυρώσει τη Σύμβαση και στο οποίο ζητείται η προστασία ενός συγγενικού δικαιώματος αλλοδαπού δικαιούχου, που απολαμβάνει της «εθνικής μεταχείρισης». Η «εθνική μεταχείριση» ισχύει και για αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην παραπάνω Σύμβαση της Ρώμης κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, αλλά, εντός, το αργότερο, τριάντα ημερών, από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε σε κράτος-μέλος της Σύμβασης. Επιπρόσθετα, στην περίπτωση αίτησης οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για τη δικαστική επιδίωξη προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, υφίστανται πρακτικές δυσκολίες, καθ' όλη την πορεία της εν λόγω διαδικασίας, οι οποίες οφείλονται, κυρίως, στο μεγάλο αριθμό των δικαιούχων και τον υπερβολικά μεγάλο αριθμό των έργων τους. Για αυτό το λόγο, παρέχονται δικονομικά προνόμια στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που τους διευκολύνουν στην πραγματοποίηση του σκοπού τους. Συγκεκριμένα, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 49 παρ. 2 και 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησής τους, σχετικά με τα μέλη που εκπροσωπούν και τα έργα τους, τεκμαίρεται ότι νομιμοποιούνται για όλους τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων και για όλα τα έργα των τελευταίων, για τους οποίους και για τα οποία δηλώνουν, εγγράφως, ότι έχουν τη σχετική εξουσία και, έτσι, δεν απαιτείται η επίκληση και προσκόμιση των πολυάριθμων, αντίστοιχων,

νομιμοποιητικών εγγράφων και συμβάσεων (εδ. α). Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και ο τρίτος-χρήστης, που κάνει χρήση, χωρίς άδεια, έργου των παραπάνω δικαιούχων, μπορεί να το ανατρέψει, αποδεικνύοντας ότι οι εν λόγω δικαιούχοι δεν είναι μέλη του οργανισμού ή ότι ορισμένο ή ορισμένα από τα έργα τους δεν είναι προστατευόμενα. Στα πλαίσια τη παραπάνω απόδειξης της νομιμοποίησής τους, οι οργανισμοί μπορούν, πάντα, να ενεργούν, δικαστικά και εξώδικα, στο όνομά τους, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίζουν την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τα μέλη τους (εδ. β). Όσο δε αφορά το ελάχιστο απαιτούμενο περιεχόμενο του δικογράφου, στα πλαίσια της απόδειξης αίτησης για τη δικαστική προστασία συγγενικών δικαιωμάτων, έτσι, ώστε αυτό να είναι ορισμένο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 3 του ν. 2121/1993, αρκεί ο οργανισμός να επικαλεστεί, δειγματοληπτικά, προσβολή ορισμένων έργων των μελών του και δεν απαιτείται πλήρης απαρίθμηση (βλ. εισηγητική έκθεση του ν. 2121/1993, κεφάλαιο Χ. Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», 3η έκδοση, 2008, Δίκαιο & Οικονομία, Π. Ν. Σάκκουλας, σελ. 326 επ. και Γ. Κουμάντου «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση, 2002, Αντ. Ν. Σάκκουλα, σελ. 359 επ.). Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993 θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που καταρχήν λειτουργεί αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς αυτήν δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την παραπάνω όμως, διάταξη και, ιδίως, από το περιεχόμενο της φράσης «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το

ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και, μάλιστα, την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων, ημεδαπών ή αλλοδαπών, συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, ημεδαπών ή αλλοδαπών και των έργων τους, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επιμέρους σχέσης που συνδέει του τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν, πάντα, να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν, κάθε φορά, την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς. Υπέρ της παραπάνω άποψης συνηγορούν, άλλωστε, τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος τη διεκδίκηση και την είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν.

2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από αυτόν το νόμο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι, στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου παραπάνω άρθρου 55, ο ν. 2121/1993 αρκεί, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, η δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτείται η πλήρης και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και, πολύ περισσότερο, η ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προλέχθηκε μαχητό, και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπονται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους, να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ-ε του ν. 2121/1993), με επακόλουθο, οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή, ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και, εν γένει, να διαπιστώνουν, αν το

ΗΜΟΤΕΠ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

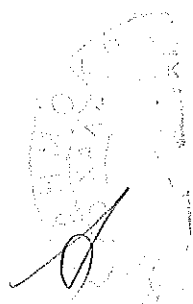
Α

παραπάνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση, που καταρτίσθηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει, με κάθε τρόπο, τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει σε σχετική δίκη, γ) υποχρέωση αποζημίωσης του αντισυμβαλλόμενου του, στην περίπτωση που ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του ν. 2121/1993, 5) Το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε του ν. 2121/1993 προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές, όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8, 9 του ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών, τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς. Πέραν, όμως, από τις παραπάνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή, τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές

καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο κράτος με την προαναφερόμενη Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, αλλά, εντός, το αργότερο, τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενο κράτος, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω Διεθνή Σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει, ως συνέπεια, όλα, σχεδόν, τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η εν λόγω Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης, και, συνακόλουθα, το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, π.χ. οι ΗΠΑ, αφού, λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και, ιδίως, εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και, οπωσδήποτε, και πριν την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας, δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα, στις χώρες της ανεπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 2187/2008 ο.π., ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ΧρίΔ 2008.467, ΜονΠρΘεσ 25197/2008, ΜονΠρΘεσ 40479/2007 α' δημ. ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα εκθέτει με την κρινόμενη αίτησή της, ότι είναι νόμιμα συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, μόνοι δε εταίροι της είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των παραγωγών υλικών φορέων (Grammo), των ερμηνευτών (Ερατώ) και των μουσικών (Απόλλων), έχοντας τις προβλεπόμενες από το Ν. 2121/1993 αρμοδιότητες, συμπεριλαμβανομένης και εκείνης για την είσπραξη τη δικαστική διεκδίκηση και διανομή της, εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ως άνω Νόμου και ότι έχουν υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους, ενδεικτικά αναφερόμενους στην

αίτηση, αλλοδαπούς οργανισμούς διαχείρισης, για την είσπραξη, τη δικαστική διεκδίκηση και τη διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών φορέων. Ότι οι παραπάνω εταίροι της συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα στην αίτησή της αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τους χρήστες των υλικών φορέων, μεταξύ των οποίων είναι και οι καθ' ών, να της καταβάλουν την ως άνω ορισθείσα αμοιβή. Ότι οι καθ' ών η αίτηση, αν και διατηρούν επιχειρήσεις καφετέριας σε περιοχές της και εκπέμπουν δημόσια, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της, για την ψυχαγωγία των πελατών τους, χρήση η οποία είναι γι' αυτούς απαραίτητη και αποτελεί τον κύριο παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους, αρνούνται να συμπράξουν στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής τους. Με βάση αυτό το ιστορικό ζητούν να καθορισθεί προσωρινά από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, από την αιτία αυτή, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτήν κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών, να λάβουν για τα έτη 2009- 2013 και να της επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ αυτής. Τέλος ζητούν να υποχρεωθεί ο γ' καθ' ου να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του εγχώριου και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε την επίδικη μουσική περίοδο, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους αντίστοιχους δικαιούχους καθώς και να καταδικασθεί αυτός στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων, στα οποία συμπεριλαμβάνουν την αμοιβή του εισπράκτορά τους. Μ' αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, για να δικασθεί κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του Κ.Πολ.Δ.) και είναι αρκούτως ορισμένη και νόμιμη θεμελιώνεται δε στις προμνησθείσες διατάξεις του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά το Ν.

3057/2002 καθώς και σ' εκείνες των άρθρων 176, 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., πλην του αιτήματός της να της παραδίδουν στο μέλλον καταλόγους μουσικού ρεπερτορίου ανά μηνά, το οποίο είναι μη νόμιμο και πρέπει ν' απορριφθεί, καθόσον η εκ μέρους των χρηστών, κατά την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν 2121/1993, υποχρέωση παραδόσεως του καταλόγου αυτού, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των αμοιβών και γι αυτό προυποθέτει τη δημόσια εκτέλεση έργων και όχι την ενδεχόμενη μελλοντική και αβέβαια τέτοια. Μη νόμιμο και απορριπτέο τυγχάνει και το αίτημα να συμπεριληφθεί στα δικαστικά έξοδα η αμοιβή του εισπράκτορά της αιτούσας, αφού η δαπάνη αυτή δεν αποτελεί αποδοτέο κατά την έννοια του άρθρου 189 ΚΠολΔ, δικαστικό έξοδο αλλά λειτουργικό έξοδο της αιτούσας. Επομένως, πρέπει η ένδικη αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρα απόδειξης, η οποία εξετάστηκε στο ακροατήριο αυτού του δικαστηρίου και απ' όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζει η αιτούσα πιθανολογήθηκαν τα εξής: Η αιτούσα είναι νόμιμα συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, μόνοι δε εταίροι της είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των παραγωγών υλικών φορέων (Grammo), των ερμηνευτών (Ερατώ) και των μουσικών (Απόλλων), στους οποίους έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή της έγινε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε στα βιβλία εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών με α/α 15616/6-10-2011 και η λειτουργία της εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Β 3245/30-12-2011. Η ίδρυση των εταίρων της έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις

των άρθρων 54 - 57 του Ν. 2121/1993 και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς εγκρίθηκε με, νόμιμα δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12- 1997), απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού των (άρθρο 54 παρ. 5 του ως άνω νόμου). Ειδικότερα, οι Έλληνες μουσικοί έχουν συστήσει τον πρώτο των αιτούντων, του οποίου η λειτουργία έχει εγκριθεί με την 11083/1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού. Οι Έλληνες τραγουδιστές έχουν συστήσει τον δεύτερο των αιτούντων, του οποίου η λειτουργία έχει εγκριθεί με την 11089/1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και οι εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών κλπ, έχουν συστήσει τον τρίτο των αιτούντων, του οποίου η λειτουργία έχει εγκριθεί με την 9528/1995 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού. Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι ο αριθμός των μελών κάθε εταιρείας της αιτούσας είναι επαρκώς μεγάλος και ικανός ώστε να θεωρηθεί ότι καθένας εξ αυτών αντιπροσωπεύει αντίστοιχα την πλειονότητα των δικαιούχων της κατηγορίας για την οποία ενεργεί, δεδομένου ότι υπερκαλύπτει το ελάχιστο της αντιπροσωπευτικότητάς της και, επομένως καθένας εκ των μελών κάθε εταιρείας της αιτούσας έχει κατά τεκμήριο την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων όλων των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων της αντίστοιχης κατηγορίας και νομιμοποιείται, κατά τα αναφερόμενα στην οικεία μείζονα σκέψη, στην δικαστική επιδίωξη του καθορισμού της εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Επίσης η αιτούσα ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ελληνική επικράτεια οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχει συνάψει με αλλοδαπούς, αντίστοιχους με αυτούς, αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς

συλλογικής διαχείρισης (Ισπανικός AIE, Ελβετικός SWISS PERFORM, Δανικός GRAMEX, Ρουμανικός GREDIDAM, Σουηδικός SAMI, Βελγικός MICROCAM, Πολωνικός STOART κλπ), συμβάσεις αμοιβαιότητας, σύμφωνα με τις οποίες νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Επομένως, η αιτούσα νομιμοποιείται να αξιώσει, με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή, από τους χρήστες, οι οποίοι χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αντίστοιχης αμοιβής προβαίνουν σε χρήση έργων και προγραμμάτων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι - μέλη των αιτούντων οργανισμών ή των αντίστοιχων αλλοδαπών αντιπροσωπευτικών οργανισμών, καθώς και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων της πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα και τα μέλη της κατήρτισαν και δημοσίευσαν νομίμως αμοιβολόγιο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ.3 του ν. 2121/1993 (βλ. Αυγή 20-4-2012, Ριζοσπάστης 19-4-2012, Κέρδος 20-4-2012, Ριζοσπάστης φύλλο 2ας Μαΐου 2003 σελ. 33, Αυγή φύλλο 6ης Μαΐου 2003 σελ. 12-13, Γενική Δημοπρασιών φύλλο 2ας Μαΐου 2003 σελ. 7) βάσει του οποίου, για τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη (εστιατόρια, καφετέριες, καφεενεία κλπ κλπ), η αμοιβή καθορίστηκε σε εφάπαξ κατ' έτος ποσό, το οποίο, ειδικά για τέτοιες επιχειρήσεις που λειτουργούν καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου και το εμβαδό τους είναι έως 100 τ.μ., ανέρχεται σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο πάντως ποσό ύψους 150 ευρώ. Ακολουθώντας, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα κάλεσε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών τους. Μεταξύ αυτών κλήθηκε και ο γ' των καθ' ών, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται

επιχείρηση μπαρ, εμβαδού 300 τμ, στο Πολύχρονο Χαλκιδικής, ο οποίος όμως αρνήθηκε να καταβάλει την καθορισθείσα από το ανωτέρω αμοιβολόγιο αμοιβή της αιτούσας. Η προαναφερόμενη επιχείρηση λειτουργεί πέντε μήνες το χρόνο (καλοκαίρι), από ώρα 10.00 μέχρι τουλάχιστον ώρα 24.00, παρέχουν τρόφιμα και ροφήματα στους πελάτες τους, διαθέτουν συγκρότημα ήχου, ενώ, για την ψυχαγωγία των πελατών τους, κατά τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, διαπιστώθηκε, ότι εξέπεμπαν δημόσια από υλικούς φορείς ήχου [ψηφιακούς δίσκους], μουσική εγχώριου και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που αφορούσε σε ερμηνείες και παραγωγές τις οποίες διαχειρίζεται και προστατεύει η αιτούσα. Η χρήση της μουσικής αυτής είναι ένας από τους κυριότερους λόγους προσέλευσης πελατών και επομένως είναι απαραίτητη στην αύξηση της πελατείας και των εσόδων της επιχείρησης του γ' των καθ' ών. Υφισταμένης, μετά ταύτα, διαφωνίας μεταξύ χρήστη και της αιτούσας περί την εύλογη αμοιβή των μελών της τελευταίας, αναδεικνύεται, σύμφωνα με την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, η εξουσία του παρόντος Δικαστηρίου να καθορίσει, προσωρινά, το ύψος της. Εξάλλου, το Δικαστήριο, για τον προσδιορισμό της υπέρ των αιτούντων ευλόγου αμοιβής συνεκτιμά ποικίλα στοιχεία, όπως το είδος και την εμπορική θέση της επιχείρησης, την ωφέλεια της τελευταίας από τη χρήση των υλικών φορέων ήχου, την έκταση του στεγασμένου χώρου της, τη χρονική διάρκεια της λειτουργίας της, ημερησίως και ετησίως, χωρίς να δεσμεύεται από το κατά τα ανωτέρω καταρτισθέν αμοιβολόγιο. Από τη συνεκτίμηση των πιο πάνω στοιχείων αλλά και της συμβατικώς οριζόμενης αμοιβής συγγενικών δικαιωμάτων των μελών της αιτούσας με άλλες ομοειδείς με αυτές των καθ' ών επιχειρήσεις, που κατά τη σαφή κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης ανήλθε για καθένα από τα επίδικα έτη στο ποσό των 2.500 ευρώ, το δικαστήριο κρίνει, με βάση και τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, ότι το ύψος της εν προκειμένω αιτουμένης εύλογης αμοιβής

πρέπει να καθοριστεί προσωρινά, στο ποσό των 1.000 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 23% και συνολικά 1.230 ευρώ, για καθένα από τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, για τον τρίτο των καθ'ών και συνολικά στο ποσό των 6150 ευρώ. Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος της αιτούσας να εισπράττει αμοιβή λόγω της δημοσίας παρουσίασης των προστατευομένων απ' αυτήν έργων μέσω των υλικών φορέων ήχου των οποίων κάνουν χρήση οι καθ'ών και του συμφέροντος των τελευταίων να μπορούν να εκμεταλλεύονται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Πιθανολογήθηκε, τέλος, ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως των, ως άνω, προσδιορισθέντων ποσών, πλέον του αναλογούντος στο καταβλητέο ποσό Φ.Π.Α. για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από την αιτούσα, προς κάλυψη αμέσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους, αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του γεγονότος ότι ο γ' των καθ'ών έχει ήδη αποκομίσει κατά τα παραπάνω έτη οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων τους. Τέλος, δεδομένου ότι αναγκαίο στοιχείο, για την διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής σε καθένα από τους αιτούντες δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν οι καθ'ών κατά την επίδικη χρονική περίοδο, πρέπει ο τελευταίος να υποχρεωθεί να παραδώσει στην αιτούσα τους καταλόγους αυτούς. Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή και ως βάσιμη στην ουσία της, να καθοριστεί προσωρινά η ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο γ' των καθ'ών η αίτηση στην αιτούσα για την από μέρους του δημοσία παρουσίαση έργων των μελών της στην προαναφερόμενη επιχείρησή του, στο ποσό των 1.230 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ, για τα παραπάνω αναφερόμενα έτη, να

υποχρεωθεί ο γ' των καθ' ών να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ των ανωτέρω ποσών και ειδικότερα το ποσό των 3075 ευρώ, το οποίο συμπεριλαμβάνει το ΦΠΑ εκ 23%, ενώ τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας πρέπει να συμψηφισθούν κατά ένα μέρος και να επιβληθούν κατά το υπόλοιπο σε βάρος του γ' των καθ' ών κατ' άρθρο 178 του Κ.Πολ.Δ..

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ως μη ασκηθείσα την αίτηση ως προς τους 1ο, 2ο και 4ο των καθ' ών.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην του 3ου των καθ' ών.

✱ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά την ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στην αιτούσα ο 3ος των καθ' ών για την από μέρους του δημοσία παρουσίαση έργων των μελών των εταίρων της με τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην αναφερόμενη στο ιστορικό της παρούσας επιχείρηση του, για καθένα από τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013, στο ποσό των 1.230 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 23% και συνολικά, στο ποσό των 6.150 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον γ' των καθ' ών να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ του ανωτέρω ποσού και ειδικότερα το ποσό των 3.075 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον γ' των καθ' ών να παραδώσει στην αιτούσα καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που μετέδωσε κατά την παραπάνω περίοδο.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, το ύψος των οποίων ορίζει σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ, σε βάρος του τρίτου των καθ' ών.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στον Πολύγυρο στις 30-05-2014

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

